

Arrest

**nr. 64 566 van 11 juli 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1. de stad Diest, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen**
- 2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Diest van 8 april 2011 waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft op 21 januari 2011 samen met een in België verblijvende vreemdeling een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd.

1.2. Verzoeker diende op 23 maart 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden toegelaten.

1.3. Op 8 april 2011 nam de burgemeester van de stad Diest de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verzoek om toelating tot verblijf, ingediend op 23.03.2011 [...] is onontvankelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de wet;*
- *Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk: verblijft langer dan drie maanden op zes in België (1)*
- *Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, § 2 van de wet bedoelde bewijzen over: Geregistreerd huurcontract of geregistreerde eigendom (1)”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt op dat artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In drie gevallen kan van deze regel afgeweken worden en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en voor het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 68-69) blijkt duidelijk dat, behoudens wanneer de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vraagt uitzonderlijke omstandigheden inroept, het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokken vreemdeling verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de memorie van toelichting wordt immers gesteld dat “[de] aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in [artikel 12bis,] § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen” en wordt verder verduidelijkt dat in het geval van het indienen van de aanvraag door een vreemdeling die verklaart zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de nodige binnenkomstdocumenten aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post “het gemeentebestuur zelf geen uitspraak [mag] doen over de ontvankelijkheid van de aanvraag en [...] de zaak onverwijld [moet] doorgeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die de door de vreemdeling ingeroepen argumentatie onderzoekt.”

De bevoegdheidsverdeling tussen het gemeentebestuur en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met betrekking tot het ontvankelijkheidsonderzoek in het kader van de aanvragen die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zijn ingediend, wordt trouwens ook in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (BS 4 juli 2007) duidelijk omschreven. In deze omzendbrief wordt evenzeer bevestigd dat het gemeentebestuur in beginsel het ontvankelijkheidsonderzoek dient door te voeren en dat enkel wanneer aanvrager uitzonderlijke omstandigheden inroept het gemeentebestuur “na woonstcontrole [...] de aanvraag, de overgelegde documenten en een bewijs van identiteit van de aanvrager onverwijld naar de Dienst Vreemdelingenzaken –bureau gezinshereniging– artikel 10 (stuurt), die een beslissing zal nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

Artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) bepaalt voorts het volgende:

“§2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.

Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13 kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken die verzoeker heeft neergelegd bij de diensten van de stad Diest blijkt niet dat hij, bij het indienen van zijn aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden, heeft te kennen gegeven dat buitengewone omstandigheden hem verhinderden terug te keren naar zijn land van herkomst om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Het kwam bijgevolg aan de burgemeester van de stad Diest toe om een standpunt in te nemen over de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag en te beslissen over de eventuele afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de aan de Raad overgemaakte overtuigingsstukken en uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat deze beslissing genomen werd door de burgemeester van de stad Diest.

Ter terechtzitting betwisten partijen ook niet dat tweede verweerder de bestreden beslissing niet heeft genomen, zodat tweede verweerder buiten de zaak dient te worden gesteld.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Pb.C. 18 december 2000, afl. 364, 1) iuncto artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“De bestreden beslissing motiveert enerzijds dat verzoekende partij “langer dan drie maanden op zes in België verblijft” en anderzijds dat hij geen bewijs van “geregistreerd huurcontract of geregistreerde eigendom” voorlegt.

Verzoekende partij heeft het recht op een gezinsleven samen met zijn partner en zijn kinderen in de zin van artikel 9 van het voormelde Handvest van 7 december 2000 (recht een gezin te stichten) juncto artikel 8 van het voormelde Europees verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd (recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven).

De bestreden beslissing laat verzoekende partij niet toe om bij zijn gezin te verblijven en schendt daarom voormelde artikelen.

De bestreden beslissing schendt ook artikel 12bis van voormelde Wet van 15 december 1980 en de motiveringsplicht omdat zij de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf laat afhangen van een document ("geregistreerd huurcontract of geregistreerde eigendom") dat niet bij wet is vereist. Het voormelde artikel 12bis vereist geen dergelijk document. Zij is niet gelijk te stellen met het bewijs van voldoende inkomsten en / of medisch attest. Verwerende partij kan geen nieuwe voorwaarden aan de wet toevoegen. Zij overtreedt haar bevoegdheid.

Voorgaande redenen tonen aan dat de ingeroepen motieven niet draagkrachtig zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Schending van de motiveringsplicht."

3.2. Verweerder verwijst in de nota met opmerkingen naar artikel 10, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt geduïd dat de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde vreemdelingen, onder meer, het bewijs moeten aanbrengen dat de vreemdeling die wordt vervoegd beschikt over voldoende huisvesting om het familielid te herbergen. Hij wijst erop dat verzoeker niet heeft aangetoond dat is voldaan aan deze voorwaarde.

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.3.2. In de mate dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt hierbij dat artikel 12bis van de Vreemdelingenwet is geschonden, nu uit deze bepaling niet blijkt dat het voorleggen van een "geregistreerd huurcontract of geregistreerde eigendom" vereist is.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker op 21 januari 2011 samen met zijn in België verblijvende vriendin een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en dat hij zich op 23 maart 2011 bij de vreemdelingendienst van de stad Diest heeft aangemeld om een verblijfsaanvraag in te dienen op grond van deze wettelijke samenwoning in toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepalingen kan de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt een aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden of indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt.

In de bestreden beslissing wordt, in een eerste motief, gesteld dat verzoeker niet werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Verzoeker betwist dit motief niet. Er dient te worden opgemerkt dat dit motief op zichzelf genomen reeds volstaat om te besluiten dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Ten overvloede dient erop te worden gewezen dat verweerder tevens terecht heeft geduïd dat verzoeker niet al de bewijzen bedoeld in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft neergelegd.

Uit artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling volgende stukken bij zijn aanvraag dient te voegen:

“(...) documenten (...) die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, met name een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.”

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat voormelde bepaling aldus moet worden gelezen dat documenten moeten worden voorgelegd die aantonen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet met daarbij “*onder andere*” een medisch getuigschrift en een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 66*).

In artikel 10, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt voorts bepaald dat de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° van deze wet bedoelde vreemdelingen tevens het bewijs moeten aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over voldoende huisvesting beschikt om het familielid te herbergen. In artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt verduidelijkt dat teneinde aan te tonen dat voldaan is aan de vereiste van een voldoende huisvesting het bewijs van het geregistreerde huurcontract van de woning die wordt gehuurd als hoofdverblijfplaats, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar de aanvrager woont dient te worden overgemaakt. Verweerder kon bijgevolg, op grond van artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, het voorleggen van een geregistreerde huurovereenkomst of van een eigendomstitel van de huisvesting waar de aanvrager woont vereisen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat een voorwaarde aan de wet werd toegevoegd. Verzoeker betwist verder niet dat hij heeft nagelaten een geregistreerde huurovereenkomst of een eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont voor te leggen.

Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet kon verweerder – gelet artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 9 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie omvat het recht te huwen en het recht een gezin te stichten en luidt als volgt:

“Het recht te huwen en het recht een gezin te stichten worden gewaarborgd volgens de nationale wetten die de uitoefening van deze rechten beheersen.”

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoeker niet aantoont op welke wijze de bestreden beslissing hem verhindert om in het huwelijk te treden. Verzoeker, die daarenboven te kennen geeft reeds een gezin gesticht te hebben, zet ook niet uiteen waarop hij zich baseert om te stellen dat de bestreden beslissing hem zou verhinderen een gezin te stichten.

Dit onderdeel van het middel is bij gebreke aan de vereiste toelichting dan ook onontvankelijk.

3.3.4. Artikel 8 EVRM, bepaling die verzoeker ook geschonden acht, omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.”

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM wenst aan te voeren, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het staat niet ter discussie en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn partner en dat hij een van de kinderen van zijn partner heeft erkend.

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt of dat het hem onmogelijk gemaakt wordt een verblijfsrecht te verwerven. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de partner van verzoeker tevens afkomstig is uit Servië. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker te machtigen of toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt buiten de zaak gesteld

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK